

[Ib Christensen]

enhver at blive klogere – og få partier har jo bedre forudsætninger for at blive det end hr. Arne Melchior's parti.

Det, jeg egentlig ville sige, var til arbejdsministeren, for den bebrejdelse, vi har udtrykt, er rettet mod socialdemokratiet og regeringen, der virkelig har foretaget en kovending – for nu at blive i de agrare termer her i dag. Andre talere har for længst dokumenteret den kovending, der er sket.

Arbejdsministeren siger for anden gang her i dag, at der er ingen mulighed for, at parterne i overskuelig tid vil kunne forhandle sig til enighed. Hvor ved arbejdsministeren egentlig det fra? Det er rigtigt, at man fra arbejdsgiversiden har sagt noget sådant. Jeg er ikke bekendt med, at man fra den anden side har sagt det. Jeg ved i hvert fald, at når man har sagt det fra arbejdsgiverside – og måske i et vist omfang fra den anden side – så er det, fordi det er håbløst at starte nye forhandlinger, når man ved, at regeringen og folketingets flertal står parat til at gribe ind.

Hvis man derimod fra folketingets side gjorde det, man nu bør gøre, nemlig forkaster regeringens forslag, så ligger det klart for arbejdsmarkedets parter, og så vil der blive enighed, fordi der i så fald ikke er andre til at klare sagerne end parterne selv.

Jeg konkluderer, at jeg er helt overbevist om, at hvis regeringen ikke var kommet med sit forslag – eller hvis det blev forkastet; det er ganske vist akademisk, kan jeg forstå – så var arbejdsmarkedets parter også på det område blevet tvunget til at blive enige.

Hvis man så oven i købet vil være så elskværdig at vedtage vores beslutningsforslag, som indeholder en klar tilskyndelse fra regeringen og folketinget til nye forhandlinger og en genoptagelse af arbejdet i helt nødvendigt omfang straks og senere i normalt omfang, så ville tingene være klaret på en måde, som alle ville kunne være tjent med.

Flygaard (DR):

Jeg vil gerne stille et par spørgsmål til overvejelse. Tror man virkelig fra fremskridtspartiets side, at man gennem tvungen voldgift får løsningen set ud fra et objektive synspunkt, og hvilke kriterier skal man anvende for at nå denne objektive løsning? Er det et spørgsmål om en tredjedel arbejdsgiverindflydelse, en tredjedel lønmodtagerind-

flydelse og en tredjedel samfundsindflydelse, eller hvad man nu skal kalde det?

Fra regeringens side har man foreslået det forkastede mæglingsforslag ophøjet til lov, og det er vel sådan set meget naturligt. Dermed har man også tilkendegivet, at der ikke findes nogen objektive kriterier for et såkaldt ideelt forslag. Derfor prøver man at lægge et mæglingsforslag frem. Det er ganske vist blevet forkastet, men det er sådan set det nærmeste, man kan komme det. Der findes ikke nogen objektive kriterier, der findes ingen ideelle løsninger, uden at begge parter ved forhandling når frem til et resultat.

Niels Anker Kofoed (V):

Folketinget kan selvfølgelig diskutere denne situation længe, og man kan selvfølgelig være interesseret i at høre, hvad de forskellige ærede medlemmer har at fremsige. Vi har haft mange indlæg om dyremishandling og arbejdsmiljø, og hvor meget de fik i timen osv., hvor svært det var at gennemskue denne overenskomst. Men det er jo ikke det, forslaget drejer sig om. Forslaget drejer sig ganske enkelt om, hvad der er folketingets opgave i denne situation. Der er nemlig én part, man ikke har tænkt på. Man har ikke tænkt på producentens situation. Producenterne har fået opfordringer fra dette folketing til at øge den animalske produktion, og den har man investeret en masse penge i. Er det meningen, at vi ved en uhensigtsmæssig konflikt, der løber for længe, skal ødelægge de samfundsmæssige penge, vi har sat ind i dette foretagende? Der kan vel ikke være nogen i folketinget, der kan have den opfattelse, at disse beløb skal smides væk. Situationen er jo i al enkelthed den, at til trods for prisforhandlingerne i EF er svinepriserne ikke kommet op på det niveau, de skulle være på efter det sidste prisforlig. Derfor bliver opgaven for folketinget også på et senere tidspunkt at finde ud af, hvordan vi kan holde liv i denne svineproduktion, hvordan vi kan sikre, at råvareproduktionen fortsætter. Man siger, at overenskomsten giver beskedne stigninger. De medfører bare, at omkostningerne herhjemme bliver for store, så vi ikke kan konkurrere på fremmede markeder.

Jeg mener, at situationen er ret enkel for folketinget at vurdere. Ud fra et samfundsmæssigt hensyn kan vi ikke tillade, at denne